



Arrest

nr. 279 172 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 26 augustus 2022 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een niet praktiserende soennitische moslim van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. Sinds 2012 zou u als militair werkzaam zijn geweest in de magazijnen met voedselvoorraad van het leger. U zou toen hebben opgemerkt dat facturen werden vervalst. U zou deze fraude hebben gesignaleerd bij de assistent van de bevelgever, A.W.(...), en de bevelgever van de Fauj, A.A.(...). In 2014 zou er een inspectie hebben plaatsgevonden waarbij u werd beschuldigd van het indienen van hogere facturen. U zou de inspecteurs de originele facturen hebben gegeven die u al die tijd had bijgehouden. Vervolgens zou er een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd tegen A.A.(...) en een doorverwijzing naar de onderzoekscommissie. A.A.(...) was ondertussen aangehouden en u bleef werken. A.W.(...), alsook de familie van A.A.(...), zouden u echter hebben bedreigd en maanden u aan uw verklaringen aan te passen. Zoniet zouden zij hun connecties bij de milities en Hashd al Shaabi aanspreken. In februari 2015, toen u op weg was naar uw werk, werd u het slachtoffer van een bomaanslag waarbij u gewond geraakte. U werd opgenomen in het ziekenhuis waar u gedurende een acht- à tiental dagen verbleef. U vreesde voor uw leven en besloot vervolgens in mei 2015 Irak te verlaten. Met behulp van uw paspoort vloog u vanuit Bagdad naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u verder naar Griekenland, Macedonië, Servië en vervolgens Oostenrijk. U zou een tijdje in Oostenrijk zijn gebleven wegens uitputting. Vanuit Oostenrijk reisde u vervolgens verder naar Denemarken waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen deze werd afgewezen, reisde u naar Duitsland. Omdat u onder de Dublinprocedure viel, werd u teruggebracht naar Denemarken. Toen de Deense autoriteiten op het punt stonden om u naar Irak te repatriëren, vluchtte u naar Turkije. In Turkije verbleef u vervolgens een acht- à tiental maanden om daarna via Bulgarije naar België te reizen met behulp van smokkelaars. Op 19 januari 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u een medisch attest met betrekking tot verwondingen voor, een kopie van een gerechtelijk document, foto's van uw beroep als kapper en van een operatie die u onderging, een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin blijken er zwaarwegende gronden te zijn waaruit kan blijken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit wat hieronder volgt moet immers worden besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

De manier waarop u de gebeurtenissen voorstelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toen u een verzoek om internationale bescherming indiende en de manier waarop u deze heden ten dage schetst, verschillen dusdanig dat uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Zo stelde u bij de DVZ, tijdens uw voorbereidend gesprek, dat u meerdere keren klacht had ingediend toen u merkte dat er met de facturatiegegevens van de producten werd gesjoemeld, waarna u gedurende 20 dagen werd gearresteerd door de officier die u had aangeklaagd, W.M.(...). Na uw vrijlating zou u opnieuw een klacht hebben ingediend, deze keer bij de verantwoordelijke van de centrale divisie, maar toen u merkte dat het zinloos was omdat de officier aangesloten was bij de Dawa partij, volgde u deze wanpraktijken niet meer op. Desondanks, zo stelde u, zou u later beschuldigd zijn geweest van diefstal door de officier die u eerder had gearresteerd, waarna een commissie langskwam om de inventaris te bekijken waarop A.A.(...), de verantwoordelijke werd aangehouden. Omdat de familie dacht dat u iets te maken had met die arrestatie, zouden zij u hebben bedreigd, ook al zou u - volgens eigen zeggen - geen

klacht hebben ingediend. U ging naar de politie, maar niets mocht baten. Daarna zou er een aanslag op u zijn geweest en zou u opnieuw klacht hebben ingediend bij de politie. Toen er geen gehoor werd gegeven aan uw klacht zou u het land hebben verlaten (zie voorbereidend gehoor DVZ, pg.1 en 2).

Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u echter dat u zich tweemaal tot W.(...) had gewend alvorens uiteindelijk de bevelgever A.A.(...) te kunnen spreken die u vertelde dat hij alles zou opvolgen (CGVS, pg.6,8). U repte met geen woord over een arrestatie tot u zelf met uw verklaringen bij DVZ werd geconfronteerd (CGVS, pg.10). Integendeel, u stelde dat u geen enkele negatieve consequentie had gehad omwille van uw eerder geformuleerde klacht tot de commissie kwam (CGVS, pg.10) en stelde expliciet ook met W.(...) geen problemen te hebben gekend vooraleer de inspectie plaatsvond (CGVS, pg.9). U stelde eveneens dat zowel A.A.(...) als W.(...) niets tegen u hadden ondernomen na uw klachten en gaf aan dat enkel A.(...) u indirect had bedreigd door te stellen dat u uzelf niet in de problemen wou brengen (CGVS, pg.9). Geconfronteerd met uw verklaringen betreffende uw arrestatie stelt u in eerste instantie dat u dit niet hebt vermeld omdat u enkel de vragen had beantwoord aangaande de periode tot de komst van de commissie (CGVS, pg.10). U erop gewezen dat u, toen u de kans werd geboden om uw gehele relaas te doen – u werd hierbij overigens uitdrukkelijk gevraagd of u nog wilde verdergaan met vertellen en of u alle redenen voor uw vertrek had vermeld (CGVS, pg. 7) -, eveneens naliet de arrestatie te vermelden, stelt u dat u niet in detail bent gegaan (CGVS, pg.10). Niet tegenstaande er hier bezwaarlijk kan worden gesproken van een detail daar het om een arrestatie van twintig dagen ging, blijft daarnaast het feit dat u tijdens het gehoor bij het CGVS de arrestatie na de komst van de commissie plaatste terwijl u deze bij het voorbereidend gesprek op de DVZ voor de inspectie plaatste, dit naar aanleiding van uw klachten. Hierop antwoordt u dat u moe was toen uw voorbereidend gesprek plaatsvond en dat u toen een fout hebt gemaakt (CGVS, pg.10), maar dat uw arrestatie wel degelijk gebeurde nadat de inspectie plaatsvond (CGVS, pg.10).

Niet alleen is het weinig aannemelijk dat u zich zou hebben vergist toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende, maar daarnaast is het bijzonder onlogisch dat men u, om de reden die u zelf aangeeft, na de komst van commissie zou gevangen zetten. Zo stelt u dat de arrestatie gebeurde om u onder druk te zetten zodat u uw verklaringen jegens A.A.(...) zou intrekken (CGVS, pg. 10). U zou echter na 20 dagen en zonder het intrekken of aanpassen van uw verklaringen zijn vrijgelaten (CGVS, pg.10), wat de arrestatie dan ook volledig nutteloos en onnodig maakte. Daarnaast is het opmerkelijk dat u, volgens uw verklaringen, aan het werk bleef in het magazijn onder het gezag van W.(...) (CGVS, pg.10). Immers, volgens uw verklaringen zou u toen reeds zijn gearresteerd, werd u reeds onder druk gezet om uw verklaringen te veranderen, zat de man die u had aangeklaagd in de gevangenis en zou hij worden berecht én zou u reeds door zijn familie bedreigde (CGVS, pg.10). U gevraagd of u zich in deze vijandige omgeving nog veilig genoeg voelde om er überhaupt te blijven werken, stelt u dat u nergens anders naartoe kon (CGVS, pg.10). Geopperd dat u als kapper of mecanicien aan de slag kon gaan, zoals u voordien deed, stelt u dat u nog verder in de problemen zou komen doordat ze dan bijvoorbeeld facturen en dergelijke konden vervalsen (CGVS, pg.10). Dient echter te worden opgemerkt dat, indien u daar nu wel of niet zou werken, uw oversten steeds in de mogelijkheid zouden zijn om deze vervalsingen uit te voeren en u te beschuldigen. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u, gezien de bedreigingen, de eerdere arrestatie en de druk die u ervoer besloot om op dezelfde plaats onder hetzelfde gezag te blijven werken. Daarnaast dient de vraag te worden gesteld of het veranderen van uw verklaringen daadwerkelijk iets zou veranderen aan de situatie van A.A.(...) daar deze formeel in beschuldiging werd gesteld op basis van originele facturen én men ook de verklaringen van de handelaars had (CGVS, pg.11). U geeft daarbij zelf aan dat ze connecties hadden met de partijen (CGVS, pg.11) wat opnieuw maakt dat kan worden afgevraagd waarom ze dan per se de veranderingen van uw verklaringen nodig zouden hebben.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten uw verklaringen evenmin ondersteunen. Zo legt u een kopie van een gerechtelijk document betreffende een civiele rechtszaak voor waarin A.A.(...) werd veroordeeld maar deze rechtszaak blijkt geen uitstaan te hebben met uw eigen problematiek (CGVS, pg.11,12). Documenten aangaande de rechtzaak die u wel betreffen, kan u echter niet voorleggen. Nochtans stelt u dat er jegens u eveneens een onderzoek werd opgestart en een onderzoekscommissie werd aangesteld omdat u het werk en het magazijn verliet zonder ontslag te nemen, te overhandigen of facturen af te leveren. U zou deze documenten echter zijn verloren (CGVS, pg.12). Nochtans zou u de – naar u stelt – verloren documenten en de documenten betreffende de civiele zaak tegen A.A.(...) op dezelfde wijze hebben bekomen (CGVS, pg.12). Er werd u gevraagd waarom de documenten betreffende de civiele zaak wel konden worden opgestuurd en de documenten betreffende uw eigen zaak niet (CGVS, pg.12). Daarop stelt u dat uw dossier van 2016 is en het langer duurt om alle documenten door te nemen (CGVS, pg.12). Dient daarin te worden opgemerkt dat de documenten betreffende de civiele zaak volgens u van 2018 zijn, wat eveneens de nodige zoekacties impliceert.

Daarenboven zijn de documenten inzake uw eigen problematiek van een veel groter belang gezien deze eventueel een tastbaar begin van bewijs kunnen vormen van uw vrees tot vervolging. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt juist deze documenten voor te leggen. U weet evenmin weer te geven wat de actuele situatie is van de onderzoekszaak tegen u ingesteld (CGVS, pg.13). Nochtans dateert deze van vier à vijf jaar geleden (CGVS, pg. 12). U gevraagd waarom u zich niet kon informeren bij diegene die eerder de documenten van de onderzoekscommissie - die u beweert te zijn kwijtgeraakt - kon bekomen, stelt u dat hij geen excuus heeft om naar uw dossier te zoeken (CGVS, pg.13). U gevraagd waarom hij er vorige keer dan wel in slaagde, stelt u dat u hem toen had gevraagd een kopie te nemen van alles wat binnen kwam (CGVS, pg.13). De vraag dringt zich dan ook op waarom hij geen kopie nam van de recentere documenten. Wat er ook van zij, u slaagt er niet in enig document voor te leggen die uw relaas bevestigt; noch uw militaire kaart, noch enig stuk aangaande de onderzoekscommissie die tegen A.A.(...) werd ingesteld, noch documenten van de onderzoeksdaad die tegen u werd ingesteld. Daarnaast zou u ook tweemaal klacht hebben ingediend bij de politie (CGVS, pg.11), maar ook daarvan legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs voor.

Bovenstaande ongerijmdheden, uw onwetendheid aangaande de actuele stand van zaken betreffende uw situatie én uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw verklaringen voor te leggen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U slaagt er geenszins in uw vrees ten aanzien van A.A.(...), zijn familie of de milities hiermee gepaard aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, foto's van uw beroep als kapper en van een operatie die u onderging evenals een medisch attest met betrekking tot uw verwondingen slagen er niet in deze appreciatie in positieve zin om te buigen. De kopie van uw identiteitskaart en van uw nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit – die op zich vooralsnog niet wordt betwist - en de foto's van u als kapper tonen uw vaardigheden aan, echter deze hebben geen betrekking op uw vluchtrelaas. Het medisch attest dat uw verwondingen aantoont evenals de foto's van de operatie die u onderging, tonen daadwerkelijk aan dat u op een gegeven moment gewond bent geraakt. Deze geven echter geen uitsluitsel over het moment of de manier waarop dit gebeurde. Gezien uw relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in deze context, i.c. door middel van een kleefbom die onder uw wagen werd geplaatst, uw verwondingen opliep.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) kan u derhalve niet worden toegkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op hyperlink of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bestaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje

ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van berrmbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, §2, c), 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Allereerst haalt verzoeker de algemene veiligheidssituatie in Irak aan en stelt hij dat deze nog steeds onstabiel is waardoor de Iraakse autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden aan hun burgers. Hierbij stipt verzoeker kort aan dat de personen die hem bedreigden tevens lid zijn van een pro-Iraanse militie waardoor hij de algemene toestand in het land dubbel vreest. In dit verband werpt hij op dat de veroordeling van A.A. de oorzaak was van zijn problemen en "dat dit objectieve bewijs een grotere bewijskracht zou moeten dragen".

Hij wijst er verder op dat hij militair is en jarenlang op de kazerne heeft gewerkt. In dit verband betoogt hij: "Dat het leger wel degelijk wordt geviseerd door milities en de IS, in het door de verweerster aangestipte conflict. Dat de verzoeker dus wat vragen heeft over hoe de verwerende partij tot haar besluit is gekomen. Dat hieruit lijkt dat ze geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke kenmerken van de verzoeker. De verweerster had nog kunnen stellen dat de verweerder niet langer een militair is door

zijn plotse vertrek. Dat de verzoeker deze motivering reeds kan weerleggen : Dat hij door zijn plotse vertrek onderworpen wordt aan een onderzoek van het leger uit. Dat hij ongetwijfeld zal worden aangehouden in het kader van dit onderzoek. Dat hij dan zou gevangen genomen worden op een legerbasis. Dat hij bij een terugkeer naar Irak tevens zou kunnen worden gevangengenomen door W.M.(...) die wel nog militair is. Dat hij zou kunnen worden opgesloten op de militaire basis en dat dit wel degelijk geviseerde plaatsen zijn in het kader van het conflict."

Vervolgens gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht hij de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen.

De niet op consistente wijze weergegeven volgorde van gebeurtenissen, wijt hij aan het feit dat hij reeds in 2015 uit het land vertrok, hij zeven jaren in onzekerheid en stress leeft, hij slecht slaapt en hij zich moeilijk kan concentreren. Daarnaast stipt hij aan dat hij wel degelijk een aantal keren het gesjoemel heeft aangekaart en heeft gemeld, maar dat dit niet per se gaat over klachten bij de politie zoals gealludeerd door het CGVS. Hij stelt dat hij geen klacht indiende; hij meldde zijn vaststellingen louter aan de oversten, maar ging daarvoor niet naar de politie. Hij licht toe: *"Dat deze meldingen en de komst van de overheidsinspectie er voor gezorgd hebben dat de bal aan het rollen ging en de problemen van de verzoeker zijn begonnen. Dat hij pas later klachten bij de politie ging neerleggen, maar deze niet gingen over het gesjoemel, maar wel over de bedreigingen in hoofde van de familie van A.A.(...) en W.M.(...), alsmede na de bomaanslag."*

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker bij het CGVS zijn arrestatie niet spontaan vermeldde, repliceert hij dat hij enkel de vragen van de protection officer beantwoordde en dit niet werd gevraagd. Hij licht toe dat hij niet in detail zou treden en kort en bondig zou antwoorden. Hij stelt dat *"de bondige antwoorden ook worden verwacht bij DVZ. Dat hij deze 'verplichting' doortrok tijdens het interview bij het CGVS"*. Dat hij de arrestatie tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verkeerdelijk vóór de inspectie situeerde, ligt volgens verzoeker aan de stress die hij had om er zo gestructureerd en bondig mogelijk zijn antwoorden te formuleren. Verder verduidelijkt hij: *"Hij stelde dat de arrestatie gebeurde om hem onder druk te zetten zodat hij zijn verklaringen jegens A.A.(...) zou intrekken. Dat hij na 20 dagen opgesloten gezeten te hebben zonder het aanpassen of intrekken van de verklaringen, alsnog was vrijgelaten. Dat de verweerster hierbij dus van oordeel is dat de arrestatie bijgevolg volledig nutteloos en onnodig was. (zie de bestreden beslissing, pg 2) Er liepen inderdaad officiële onderzoeken naar zijn bevelhebber. Hij werd echter onder druk gezet zichzelf te incrimineren. De gevangenschap diende om de verzoeker te overhalen zijn verklaring aan te passen en te stellen dat hij zelf de foutieve facturen had doorgegeven en hij dus diegene was die zich bezig hield met de frauduleuze handelingen. Dat een arrestatie dus wel nuttig kon zijn om de verzoeker te dwingen dergelijke verklaringen te gaan doen. (...) Dat de verzoeker verder niet echt verwachtte dat de situatie dermate zou gaan escaleren. Dat hij zijn verklaringen niet aanpaste en bij de dreigende entourage bleef werken. Dat hij niet had verwacht dat de autoriteiten zijn bevelhebber zouden gaan berechten en opsluiten. Hij had gedacht even door de 'zure appel te moeten bijten' en dat alles daarna weer tot rust zou komen. Dat hij om deze reden bleef werken ondanks de bedreigingen. Dat hij bovendien van oordeel was dat hij in een veilige plaats was en hem niet zomaar iets zou kunnen overkomen op de officiële legerbasis. Ten derde was het ook geen sinecure om zomaar ontslag te nemen bij het leger. Dat een ontslag argwaan zou opwekken en ergens een soort schuldbekentenis zou lijken."*

Verzoeker vervolgt:

"Dat de gehele situatie echter wel escaleerde en de bevelhebber werd veroordeeld. Dat hij kort daarna slachtoffer werd van een aanslag. Dat dit geen toeval kon zijn.

Dat hij vervolgens nog steeds niet durfde zijn ontslag te geven. Dat hij een plan maakte in zijn hoofd om stiekem het land te verlaten en dus zijn job op te zeggen, dat een officieel ontslag op dat moment bovendien een duidelijk signaal zou zijn dat hij zou willen vluchten.

Dat bij onwettige afwezigheid van de job in het leger na 10 dagen een waarschuwing wordt gestuurd naar het ministerie. Dat deze een commissie op poten zet wanneer er na 40 dagen nog steeds geen officiële reden kan worden gegeven aan de afwezigheid. Dat deze commissie de situatie van de verzoeker zou onderzoeken. Dat dergelijk onderzoek heeft plaats vond in hoofde van de verzoeker. Dat hij wist dat dergelijk onderzoek stond te gebeuren wanneer hij zou vluchten, doch zag hij dit als de enige mogelijkheid om zijn ongelukkige toekomst onderuit te komen.

De verzoeker is actief aan het zoeken naar bewijzen van dit onderzoek. Dat hij zijn collega die nog steeds op de kazerne werkt, nogmaals vroeg om toch in zijn dossier te snuisteren, ook al dateren de feiten reeds van 2015. Na het interview had de verzoeker immers het gevoel dat hij meer documenten en bewijzen moest kunnen voorleggen. Dat hij enkel een document van een civiele rechtszaak kon voorleggen dat niet

aan hem gericht was. Toch moet nogmaals onderlijnd worden dat dit document aantoonst dat A.A.(...) wel degelijk werd veroordeeld, nadat hij door de verzoeker in het vizier is gekomen van de autoriteiten."

Verzoeker geeft aan dat hij zijn vriend, die nog steeds in de kazerne werkt, contacteerde om aan meer documenten te geraken. Hij stelt hierover: *"Hij riskeerde getraceerd te worden door zijn 'vijanden' om alsnog de vereiste bewijzen te kunnen voorleggen."*

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij niet steeds enthousiast is om zich bloot te geven en de Belgische bevoegde diensten zijn verhaal te vertellen gezien het gesjoemel en de onbetrouwbare mensen met wie hij in zijn land van herkomst werd geconfronteerd. Ondanks deze angst en het wantrouwen, benadrukt verzoeker dat hij probeerde zijn asielrelaas hard te maken en bewijzen te verzamelen. Hij meent dat hem bijgevolg allerminst kan worden verweten niet samen te werken en eerlijk te zijn.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stipt verzoeker aan dat hij wel degelijk behoort tot de groep van geviseerde doelwitten nu hij militair is. Hij licht toe: *"Hij verliet zijn job zonder ontslag of mededeling, wanneer hij dus terug zou keren naar Irak, zou hij kunnen worden opgepakt door het leger, in het kader van dat onderzoek. Daarnaast zou hij door zijn bevelhebber W.(...) kunnen worden opgepakt. Dat hij zou worden gevangengenomen en ergens op militaire domein zou worden vastgehouden, zoals in het verleden het geval was. Dat dergelijk militair domein een doelwit is van de IS en andere milities in de strijd om de macht."*

Verzoeker betoogt verder:

"Bovendien moet worden opgemerkt dat de families van A.(...) en W.(...) allen zeer gewelddadige personen zijn en lid zijn van milities. Dat ze lid zijn van Asaab Ahl Al-haq, die orders van Iran aannemen. Dat de verweerster ook bevestigt dat het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en Iraakse leger invloed heeft op de veiligheidssituatie in Bagdad. Dat de verzoeker midden in de 'storm' zit, daar hij een deel uitmaakt van het Iraakse leger en daarenboven ook gevisceerd wordt door leden van de Pro-Iraanse milite."

Dat dit conflict wel degelijk als een gewapend conflict in de zin van het artikel 48/4n §2, c) Vw. moet worden beschouwd. Dat hier sprake is van een situatie waarin reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen."

Verder dient opgemerkt te worden dat milities en criminele groeperingen aanslagen plegen, vaak door middel van brandbommen. Dat de verzoeker reeds slachtoffer werd door dergelijke bom. Dat hij er nog steeds de littekens van meedraagt. Deze littekens zijn niet alleen fysiek, maar ook mentaal. Dat hij een enorme angst koestert ten aanzien van het land van herkomst: hij wordt gezocht en gevisceerd door zijn ex-bevelhebbers, daarenboven wordt hij ook gezocht door het leger in het kader van zijn onwettige afwezigheid en de indirecte schuldbekentenis die er mee gepaard gaat."

Ten slotte vormt hij het perfecte doelwit voor de milities : hij is aanhanger van de Iraakse autoriteiten en stootte bepaalde leden van de milities op de borst. Dat ze hem in 2015 reeds poogden aan te vallen, dat hij vervolgens op heden ervan overtuigd is dat ze niet zullen stoppen tot ze de verzoeker zouden vatten of doden."

Dat hij bovendien ook verwijst naar de objectieve publicatie met landeninfo van de verweerster. Dat het CGVS bijvoorbeeld zelf erkent dat heel wat IDP's nog niet teruggekeerd zijn naar hun oorspronkelijke woonplaatsen omwille van de oorlogsschaden veiligheidsproblemen door actuele conflicten of door contaminatie met explosieven, alsmede de slechte economische perspectieven in het land. (zie <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak>) Dat de situatie in het land precair is."

De man terugsturen naar een instabiel land waar talloze conflicten plaats vinden en waar hij wordt gezocht om terecht gestaan te worden, dan wel gedood te worden, zou een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM."

De volatiële veiligheids- en politieke situatie en de persoonlijke situatie van de verzoeker zorgen er samen voor dat er een gegronde vrees bestaat in hoofde van de verzoeker om in onmenselijke omstandigheden terecht te komen bij een terugkeer naar het land van herkomst."

Verzoeker verwijst hierbij naar een Belgisch reisadvies en een persartikel.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift wordt een beleidsnota van het CGVS aangaande Irak van 14 september 2020 gevoegd.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 17 juni 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met bijkomende stukken. Luidens de inventaris betreffen het de volgende documenten:

- attest Directoraat Politie Bagdad / Alkarkh betreffende neerlegging klacht van 1 maart 2020 + vertaling;
- Administratie Bevel van de Afdeling Administratie van het leger van 12 december 2015 + vertaling;
- verklaring van klager bij de onderzoekrechtbank te Alkarkh van 17 maart 2020 + vertaling;
- arrestatie en onderzoekbevel uitgevaardigd door de Gerechtelijke onderzoekscommissie + vertaling;
- foto's van verzoeker met legeruniform.

3.2. De verwerende partij maakt op 19 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- UEAA "Country Guidance Note: Iraq" van juni 2022 ;
- COI Focus "Irak – veiligheidssituatie" van 24 november 2021;
- EUAA "COI report Iraq: security situation" van januari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2012 als militair werkzaam is geweest in de magazijnen met voedselvoorraad van het leger. Hij zou toen hebben opgemerkt dat facturen werden vervalst en zou deze fraude hebben gesignaleerd. Nadat A.A., directeur van de dienst toevoer binnen het leger, was aangehouden, werd verzoeker bedreigd en werd hij het slachtoffer van een bomaanslag waarbij hij gewond geraakte. Hierop besloot verzoeker in mei 2015 Irak te verlaten.

5.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding zouden hebben gevormd om Irak te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) de manier waarop verzoeker de gebeurtenissen voorstelde bij de DVZ en de manier waarop hij deze bij het CGVS schetste, danig verschillen nu hij de bij de DVZ aangehaalde arrestatie niet spontaan vermeldde bij het CGVS en hij hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde, (ii) het weinig aannemelijk is dat hij ondanks de vijandige omgeving onder hetzelfde gezag van W. bleef werken, (iii) de kopie van het gerechtelijk document betreffende de civiele rechtszaak waarin A.A. werd veroordeeld geen uitstaans heeft met verzoekers eigen problematiek en verzoeker geen documenten voorlegt die hem wel betreffen, (iv) verzoeker de actuele situatie van de onderzoeksdaad tegen hem ingesteld niet weet weer te geven, (v) de overige door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. In de mate verzoeker de inconsistenties in zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en het CGVS wijt aan het feit dat hij reeds in 2015 het land verliet en aan de stress en de onzekerheid waarin hij zeven jaar leeft, overtuigt hij allerminst.

De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in staat is om voor de diverse asielinstanties op consistente wijze een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden en hebben ze een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen gezien de dermate grote verschillen in de manier waarop hij de gebeurtenissen voorstelde bij de DVZ en het CGVS. Elk hoor- gesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening,

maar in casu is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden toelaat te besluiten dat stress of concentratieproblemen verzoeker zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker tijdens het interview in staat was om zelfstandig en op functionele wijze duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker geen enkel gewag gemaakt van stress of concentratieproblemen waardoor hij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker betoogt voorts dat hij wel degelijk een aantal keren het gesjoemel heeft aangeklaagd, maar slaat met dit verweer de bal volledig mis nu uit een eenvoudige lezing van de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing blijkt dat de verschillen in zijn verklaringen niet zozeer slaan op de door hem neergelegde klachten bij zijn oversten en later bij de politie wat betreft de bedreigingen en de aanslag. De verschillen slaan wel op het feit dat hij zijn arrestatie naar aanleiding van deze klachten bij zijn oversten niet spontaan vermeldde op het CGVS, in tegenstelling tot wat hij verklaarde op de DVZ. Hij gaf op het CGVS integendeel aan dat hij geen enkele negatieve consequentie had gekend omwille van zijn eerder geformuleerde klacht, tot de commissie kwam (NPO, p. 10), en stelde uitdrukkelijk dat zowel A.A. als W. niets tegen hem hadden ondernomen na zijn klachten, behalve een indirecte bedreiging door A. (NPO, p. 9).

Betreffende zijn arrestatie herhaalt verzoeker dat hij enkel de vragen van de protection officer beantwoorde en dit niet werd gevraagd. De commissaris-generaal bemerkt hierover in zijn beslissing echter reeds terecht dat verzoeker de kans werd geboden om zijn gehele relaas uiteen te zetten waarbij hem overigens uitdrukkelijk gevraagd werd of hij nog wilde verdergaan met vertellen en of hij alle redenen voor zijn vertrek had vermeld (NPO, p. 7). Het feit dat hij een dermate bepalende gebeurtenis zoals zijn arrestatie van twintig dagen niet spontaan vermeldde bij het CGVS, waar hij de mogelijkheid kreeg dieper in te gaan op zijn vluchtrelaas en alle elementen en feiten uitvoerig weer te geven, is tekenend en ondermijnt de geloofwaardigheid ervan, te meer verzoeker deze arrestatie wel aankaarte bij de DVZ, waar hij nochtans kort en bondig trachtte te antwoorden. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift bovendien aan dat hij deze bondige antwoorden doortrok tijdens zijn interview bij het CGVS, waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij zijn arrestatie daar ook zou vermelden.

Blijft daarnaast het feit dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS de arrestatie na de komst van de commissie plaatste terwijl hij deze bij de DVZ voor de inspectie plaatste, dit naar aanleiding van zijn klachten. Zoals hoger reeds uiteengezet, biedt stress hiertoe geen verschoning.

5.4. Verder bemerkt de commissaris-generaal terdege dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, gezien de bedreigingen, de eerdere arrestatie en de druk die hij zou hebben ervaren, besloot om op dezelfde plaats onder hetzelfde gezag van W. te blijven werken.

De uitleg dat hij niet had verwacht dat de situatie dermate zou escaleren en ze zijn bevelhebber zouden berechten en opsluiten, overtuigt allerm minst. Volgens zijn verklaringen zat zijn bevelhebber immers reeds in de gevangenis in afwachting van berechting en werd hij door zijn familie bedreigd (NPO, p. 10). De verdere argumentatie dat hij op een veilige plaats was en hem niet zomaar iets zou kunnen overkomen op de officiële legerbasis, kan evenmin ernstig worden volgehouden, gezien hij reeds eerder werd gearresteerd en onder druk werd gezet om zijn verklaringen aan te passen. De vaststelling dat verzoeker in deze vijandige omgeving bleef werken en hij niet ergens anders aan de slag ging als kapper of mecaniciens bijvoorbeeld zoals hij voordien deed (NPO, p. 6), is weinig geloofwaardig. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem voorgehouden vrees en verzoeker weet deze niet te verschonen door te stellen dat *“het ook geen sinecure [was] om zomaar ontslag te nemen bij het leger”* en dat *“een ontslag argwaan zou opwekken en ergens een soort schuldbekentenis zou lijken”*. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen, en zich niet zou hebben laten tegenhouden door administratieve formaliteiten die moeten worden vervuld bij het nemen van ontslag. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef werken, valt moeilijk te rijmen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging en relativeert zijn nood aan internationale bescherming.

5.5. De door verzoeker voorgelegde documenten weten zijn verklaringen evenmin te ondersteunen.

Verzoeker legde een kopie van een gerechtelijk document betreffende een civiele rechtszaak voor waarin A.A. werd veroordeeld. Zoals door de commissaris-generaal terecht beoordeeld, heeft dit vonnis echter

geen betrekking op zijn eigen problematiek (NPO, 11, 12). Hieruit kan immers enkel blijken dat A.A. werd veroordeeld, maar de rol die verzoeker hierbij zou hebben gespeeld, kan in dit vonnis niet worden gelezen.

Documenten van onderzoeksdaten die tegen hem werden ingediend, kon verzoeker niet voorleggen, dit omdat hij ze zou hebben verloren dan wel omdat ze zouden zijn gestolen (NPO, p. 12). Het is dan ook weinig ernstig dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing waarbij hem wordt gewezen op het feit dat hij geen tastbaar en overtuigend bewijs voorlegt dat zijn relaas bevestigt, plots bij aanvullende nota komen aandragen met documenten, daterend van 2015, 2020 en 2021 die betrekking zouden hebben op zijn problematiek, te meer hij tijdens zijn gehoor aangaf dat zijn vriend die nog in de kazerne werkt en die eerder de documenten van de onderzoekscommissie kon verkrijgen – waarvan hij stelt dat hij ze is kwijtgeraakt –, zijn actueel dossier niet kan opvragen omdat *“Hij zijn werk niet kan riskeren. Hij heeft urenlang nodig om te zoeken. En onder welk excuus zal hij mijn dossier zoeken”* (NPO, p.13). Verzoeker, daarop gevraagd waarom hij er vorige keer dan wel in slaagde, stelt hij dat hij zijn vriend toen had gevraagd een kopie te nemen van alles wat binnen kwam (NPO, p.13).

Verzoeker biedt in zijn aanvullende nota ook geen overtuigende verklaring over de vraag hoe hij in het bezit is gekomen van deze documenten noch waarom hij deze niet eerder heeft voorgelegd. Hij stelt dat hij alsnog *“op risico van eigen leven, de vriend die nog steeds werkzaam is in de kazerne [contacteerde] om zijn dossier op te zoeken en de stand van zaken na te gaan”* waardoor hij het *“risico nam getraceerd te worden alsmede het leven van de vriend in het gedrang bracht”*. Dat hij pas na het persoonlijk onderhoud en het ontvangen van de bestreden beslissing het belang zou hebben ingezien van het voorleggen van documenten betreffende zijn eigen problematiek, neemt de Raad niet aan, te meer verzoeker hier tijdens zijn persoonlijk onderhoud herhaaldelijk op werd gewezen. Bovendien, gelet op de asielprocedure die verzoeker in Denemarken reeds doorliep en die met een negatieve beslissing werd afgesloten, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker het belang van zulke documenten voor de beoordeling van zijn beschermingsnood begreep en dat hij dus reeds eerder een poging zou hebben ondernomen om weer aan die documenten te geraken. Bovendien betreffen het allemaal fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan worden gehecht, nu deze met knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd. Originele stukken werden door verzoeker niet voorgelegd. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse Iraakse documenten veelvuldig voorkomen (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, COI Focus *“Irak, corruptie en documentenfraude”*, 20 mei 2021), genieten deze documenten slechts relatieve bewijswaarde.

Verder wijst de Raad wat betreft de bij aanvullende nota gevoegde documenten, nog op wat volgt.

Het *“Attest Directoraat Politie Bagdad / Alkarkh”* van 1 maart 2020 (stuk 6) meldt dat burger M.A.M. op 1 maart 2020 naar het politiebureau kwam met de melding dat verzoeker op 22 november 2014 een klacht tegen zijn broer A.A. heeft ingediend. In de *“Verklaring van klager bij de onderzoekrechtbank te Alkarkh”* van 17 maart 2020 (stuk 8) leest de Raad dat voormelde M.A.M. klacht indient tegen verzoeker omwille van diens ingediende klacht tegen A.A. en dat hij door de inlichtingendienst van het Ministerie van Defensie wordt gezocht omdat hij de eerste getuige is in de zaak.

Los van het feit dat het weinig aannemelijk is dat een familielid van A.A. pas zes jaar na de feiten klacht indient tegen verzoeker, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nooit verklaard dat er een klacht tegen hem werd ingediend door een familielid van A.A. noch dat hij door de inlichtingendienst wordt gezocht. De vaststelling dat verzoeker documenten bijbrengt waarin melding wordt gemaakt van feiten die hij nooit eerder naar voren heeft gebracht, maakt dat hier niet de minste bewijswaarde aan kan worden gehecht en ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van deze a posteriori feiten maar ook van zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legt voorts een *“Administratie Bevel van de Afdeling Administratie, van het leger”* neer van 12 december 2015 (stuk 7). Volgens hem blijkt hieruit dat zijn arbeidscontract werd beëindigd door zijn langdurige afwezigheid en het niet volgen van de militaire dienst waardoor er een administratief bevel tegen hem werd uitgevaardigd. Verzoeker legt echter de bijlagen niet neer waarnaar in dit bevel wordt verwezen en die de namen zouden bevatten van de personen op wie dit bevel van kracht is. Verzoeker toont dan ook niet aan dat dit bevel op hem betrekking heeft.

Het arrestatie- en onderzoeksbevel uitgevaardigd door de gerechtelijke onderzoekscommissie van januari 2021 (stuk 9) stelt dat verzoeker wordt gezocht omwille van een klacht die tegen hem is ingediend bij de gevormde onderzoekscommissie wegens inbreuk van artikel 243 van het Iraakse strafwetboek; in het verzoekschrift wordt toegelicht dat dit het geven van valse informatie en het achterhouden van informatie betreft. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker de aangekaarte onderzoekscommissie, aangesteld

naar aanleiding van de facturatievervalsing, situeerde in 2014 (NPO, p. 6-7, 8, 12). Nergens haalde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13 januari 2022 aan dat er in 2021 een nieuw arrestatie- en onderzoekbevel werd uitgevaardigd tegen hem.

Verzoeker wist tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens helemaal niets te melden over de actuele stand van de onderzoekszaak die tegen hem werd ingesteld (NPO, p. 13). Nochtans dateert deze van vier à vijf jaar geleden (NPO, p. 12).

De foto's van verzoeker (stuk 10) in legeruniform tonen hoogstens aan dat hij ooit militair is geweest. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt betwist dat verzoeker ooit in het leger heeft gezet; wel wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verder bemerkt de Raad dat uit deze foto's niet kan blijken dat verzoeker bij zijn vertrek uit Irak nog militair was noch of hij heden nog steeds militair is of als militair moet worden beschouwd.

Voor het overige houden deze foto's geen verband met zijn vluchtrelaas.

De overige voorgelegde documenten die verzoeker bij het CGVS neerlegde, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De overige door u voorgelegde documenten, namelijk een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, foto's van uw beroep als kapper en van een operatie die u onderging evenals een medisch attest met betrekking tot uw verwondingen slagen er niet in deze appreciatie in positieve zin om te buigen. De kopie van uw identiteitskaart en van uw nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit – die op zich vooralsnog niet wordt betwist - en de foto's van u als kapper tonen uw vaardigheden aan, echter deze hebben geen betrekking op uw vluchtrelaas. Het medisch attest dat uw verwondingen aantoont evenals de foto's van de operatie die u onderging, tonen daadwerkelijk aan dat u op een gegeven moment gewond bent geraakt. Deze geven echter geen uitsluitsel over het moment of de manier waarop dit gebeurde. Gezien uw relaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u in deze context, i.c. door middel van een kleefbom die onder uw wagen werd geplaatst, uw verwondingen opliep.”

5.6. De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud en zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de vele inconsistenties en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen die hierboven worden vastgesteld.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoeker op de legerbasis in de problemen kwam door de fraude gepleegd door A.A.

Verzoekers kritiek op het motief dat betrekking heeft op de logica van zijn arrestatie betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

Verzoeker slaagt er niet in om zijn vrees ten aanzien van A.A.(...), zijn familie of de milities hiermee gepaard aannemelijk te maken.

Gezien verder uit niets blijkt en hij ook niet aantoont dat hij bij vertrek uit Irak nog militair was en evenmin aantoont dat hij heden nog steeds militair is of als militair moet worden beschouwd, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat hij in geval van terugkeer zou worden aangehouden en gevangen gezet door het leger omwille van zijn plotse vertrek. De Raad herinnert aan wat hierboven reeds werd vastgesteld met betrekking tot het voorgelegde stuk “Administratie Bevel van de Afdeling Administratie, van het leger” van 12 december 2015 (stuk 7), met name dat de bijlagen waarnaar in dit bevel wordt verwezen en die de namen zouden bevatten van personen wiens arbeidscontract werd beëindigd door langdurige afwezigheid en het niet volgen van de militaire dienst, niet worden neergelegd zodat verzoeker niet aantoont dat dit bevel op hem betrekking heeft.

5.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden

gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog wijst op de socio-economische situatie in Irak en aangeeft *“het land [is] in een economische dip door de aanhoudende pandemie”*, stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt nu noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze situatie in Irak dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder deze te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hem persoonlijk treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de extreme gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd op zichzelf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofdte van verzoeker suggereren.

Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt evenwel duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. De focus dient aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 19 augustus 2022 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd aan de

hand van volgende rapporten: COI Focus “Irak – veiligheidssituatie” van 24 november 2021 en EUAA “COI report Iraq: security situation” van januari 2022. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten brem-bommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlements-

verkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities - leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente EUAA Country Guidance Note over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar het voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken nu dit reisadvies is bestemd voor Belgische reizigers en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Er blijken voor verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voert verzoeker aan dat hij een mogelijk doelwit kan zijn van geweld door zijn geografische nabijheid. Hij licht toe dat hij in geval van terugkeer zou worden vastgehouden op de militaire basis, een site die wordt gevisieerd door milities en IS. De Raad herinnert er evenwel aan dat verzoeker niet aantoont dat hij bij vertrek nog militair was en evenmin aantoont dat hij heden nog steeds militair is of als militair moet worden beschouwd. Verzoeker kan derhalve evenmin worden gevolgd in zijn betoog dat hij in geval van terugkeer zou worden aangehouden en gevangen gezet door het leger en er in zijnen hoofde ten aanzien van de militaire basis een verscherpte lokale vatbaarheid kan blijken. Verder wijst de Raad erop dat in punt 5 is besloten dat er geen geloof aan zijn relaas kan worden gehecht.

Daarenboven, in zoverre verzoeker voorhoudt, dat hij als militair moet worden beschouwd, merkt de Raad op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is op een burger en dat militairen niet als burger kunnen worden beschouwd.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij het slachtoffer kan worden van een gerichte persoonlijke aanval door militieleden omwille van zijn problemen door de fraude gepleegd door A.A., herinnert de Raad eraan dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hem aangevoerde problemen en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Irak, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES